

Concluziile

- Constatarea faptului că, prin neasigurarea intrării în vigoare, cel târziu la 18 aprilie 2016, a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, p. 243) sau, în orice caz, prin necomunicarea acestor dispoziții Comisiei, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 106 alineatul (1) din directiva menționată;
- obligarea Marelui Ducat al Luxemburgului, în conformitate cu articolul 260 alineatul (3) TFUE, la plata unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 11 628 de euro pe zi, începând de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză pentru neîndeplinirea obligației de comunicare a măsurilor de transpunere a Directivei 2014/25/UE;
- obligarea Marelui Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Statele membre erau obligate, în temeiul articolului 106 alineatul (1) din Directiva 2014/25/UE, să asigure intrarea în vigoare a dispozițiilor necesare pentru a se conforma acestei directive până la data de 18 aprilie 2016. În lipsa comunicării de către Luxemburg a măsurilor de transpunere a directivei, Comisia a decis să sesizeze Curtea de Justiție.
2. În cadrul acțiunii sale, Comisia propune obligarea Luxemburgului la plata unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 11 628 de euro pe zi. Cuantumul penalității cu titlu cominatoriu a fost calculat ținând seama de gravitatea și de durata încălcării, precum și de efectul disuasiv în funcție de capacitatea de plată a acestui stat membru.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 9 februarie 2018 – Sociale Verzekeringsbank, celelalte părți: F. van den Berg și H.D. Giesen

(Cauza C-95/18)

(2018/C 161/24)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Celelalte părți: F. van den Berg, H.D. Giesen

Întrebările preliminare

- 1) a. Articolele 45 și 48 TFUE trebuie interpretate în sensul că, în cazuri precum cele din speță, aceste dispoziții se opun unei reglementări naționale precum articolul 6a teza introductivă și litera b din AOW⁽¹⁾? Această reglementare implică faptul că un rezident al Țărilor de Jos nu este afiliat la sistemul de asigurări sociale din acest stat de reședință dacă acest rezident lucrează în alt stat membru și, în temeiul articolului 13 din Regulamentul 1408/71⁽²⁾, este supus legislației privind securitatea socială a statului de angajare. Prezentele cazuri se caracterizează prin faptul că, în temeiul legislației statului de angajare, persoanele în cauză nu au dreptul la o pensie pentru limită de vârstă din cauza volumului redus al activităților lor desfășurate în acest stat.

- b. Pentru a răspunde la întrebarea 1a, este important aspectul că un rezident al unui stat de reședință necompetent în temeiul articolului 13 din Regulamentul 1408/71 nu are obligația de a plăti contribuții la sistemul de asigurări sociale din acest stat de reședință? Astfel, pentru perioadele în care rezidentul lucrează într-un alt stat membru, acesta intră, în temeiul articolului 13 din Regulamentul 1408/71, prin excludere, sub incidența sistemului de securitate socială din statul de angajare, iar legislația națională neerlandeză nu prevede o obligativitate a contribuției într-un astfel de caz.
- 2) Pentru a răspunde la întrebarea 1, este important aspectul că persoanele în cauză au avut posibilitatea de a încheia o asigurare voluntară în temeiul AOW sau de a solicita SVB să încheie un acord în sensul articolului 17 din Regulamentul 1408/71?
- 3) Articolul 13 din Regulamentul 1408/71 se opune ca o persoană precum soția domnului Giesen care, înainte de 1 ianuarie 1989, în temeiul exclusiv al legislației naționale a fost asigurată în temeiul AOW în statul său de reședință, Țările de Jos, să fi dobândit dreptul la prestații pentru limită de vârstă pe baza acelei asigurări, în măsura în care este vorba despre perioade în care, în temeiul acestei dispoziții din regulament, din cauza activităților desfășurate într-un alt stat membru, ea era supusă legislației aceluși stat de angajare? Sau dreptul la o prestație în temeiul AOW trebuie să fie considerat un drept la prestație care în legislația națională nu este supus unor condiții de angajare în muncă sau de asigurare, în sensul Hotărârii Bosmann ⁽³⁾, astfel încât raționamentul care a stat la baza acestei hotărâri poate fi aplicat și în cazul ei?

⁽¹⁾ Legea privind sistemul general al asigurării pentru limită de vârstă.

⁽²⁾ Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară o activitate independentă și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO 1971, L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26).

⁽³⁾ EU:C:2008:290.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 9 februarie 2018 – Sociale Verzekeringsbank, cealaltă parte: C.E. Franzen

(Cauza C-96/18)

(2018/C 161/25)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Cealaltă parte: C.E. Franzen

Întrebările preliminare

- 1) Articolele 45 și 48 TFUE trebuie interpretate în sensul că, într-un caz precum cel din speță, aceste dispoziții se opun unei reglementări naționale precum articolul 6a teza introductivă și litera b din AKW ⁽¹⁾? Această reglementare implică faptul că un rezident al Țărilor de Jos nu este afiliat la sistemul de asigurări sociale din acest stat de reședință dacă acest rezident lucrează în alt stat membru și, în temeiul articolului 13 din Regulamentul 1408/71 ⁽²⁾, este supus legislației privind securitatea socială a statului de angajare. Prezentul caz se caracterizează prin faptul că, în temeiul legislației statului de angajare, persoana interesată nu are dreptul la o alocație familială din cauza volumului redus al activităților sale desfășurate în acest stat.